

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2010 / 8

Kikapcsolódni mindentől

„Jó napot, Kovács úr! Hogy van?”
„Kitűnően! Holnap kezdem az üdülést. Nézze, egyszer ki kell kerülni az embernek mindentől. Az idegeim már tökéletesen kikészültek!”
„Teljesen igaza van. Tényleg el kell szabadulni minden nyugtalanságtól. És hova megy?”
„Ó, ragyogó terveink vannak! Kocsival át Svájcban, Itálián, aztán hajóval Szicíliára, vissza Velencébe, talán még egy kicsit Jugoszláviába...”
„Hát valóban nagy terveket szőtt!”
„Világos! Először csak a közelbe akartam. De akkor az üzlet utolér. El kell szabadulni mindentől.”
„Mire gondol tulajdonképpen? Mitől akar elszabadulni?”
„Hát a munkahelytől. Meg a telefontól.”
„És...?”
„És az ismerősöktől. Mindig ugyanazok az arcok! Az embernek lassan az idegeire megy! És persze a nagyvárostól. Végre egyszer vidéket szeretnék látni. Lago Maggiore, stb.! Érti?”
„És még...?”
„Hogyhogy és még? Nem értem magát!”
„El akar szabadulni a nagyvárostól, a munkahelytől, a telefontól, az ismerősöktől – ennyi az egész?”
„Jaj, de furcsa. Mire gondol tulajdonképpen?”
„Véleményem szerint a legjobb üdülés lenne, ha az ember önmagától szabadulna.”
„Saját magától? Még soha nem hallottam ilyet! Ezt magyarázza meg!”
„Tavaly Svájcban nyaraltunk. Egy csodálatos ösvényen, ahol az ember szíve hevesebben ver a pompás hegyek szépségétől, találkoztunk egy családdal. Elöl az apa dühös arccal. Utána az anya csendes duzzogással az arcvonásaiban. Három lépéssel mögötte a lány rosszkedvűen, dacosan. És végül a fiú, szemtele-

nül slábert füttyörészve. A papa mérgesen hátrafordult és ráüvöltött: 'Hagyd már végre abba az állandó füttyölést!' Vak is láthatta, hogy családi belháború dühöng. Arra gondoltam: ezek kidobtak egy csomó pénzt, hogy egyszer mindentől kiszabaduljanak, de a legfontosabb nem történt meg: nem szakadtak el önmaguktól. Mindehova magukkal vitték magukat. Ugyanis a legnagyobb teher mi vagyunk a magunk számára. Érti?”

„Érteni értem, de...”

„Maga minden nyugtalanságtól el akar menekülni. De ha belül van a nyugtalanság? A legfontosabb lenne, hogy az ember önmagától szabaduljon.”

„Ezen még soha nem gondolkodtam. Bizonyára igaza van. De hát ez örültség. Az ember magától nem tud elszakadni.”

„Persze hogy nem. Kivéve ha meghal.”

„Nana, csak nem azt tanácsolja, hogy legyek öngyilkos?”

„Azt nem. Hanem kezdjen el gondolkodni. Az lenne az igazi művészet, ha önmagának meghal, és mégis tovább él.”

„Ilyesmi nem létezik!”

„Dehogynem! Adnék magának tippet. Ne rohangáljon körbe a fél világon. Válasszon egy szép, csendes helyet. És vigyen magával egy Újtestamentumot.”

„Micsoda? Egy Bibliát?”

„Igen. Egy kis Bibliát. És olvassa. Elmélyedve”

„És az mit segít?”

„Segít megszabadulni önmagától. Ugyanis az Újtestamentumban Krisztus keresztyéről fog olvasni, ahol Ő az egész emberiség bűnéért meghalt.”

„Ezt úgyis tudom...”

„Szép! De amit nyilván nem tud: hogy ez alatt a keresztyén alatt az ember nyugtalan szívét, összes terhét – és minden bűnét – lerakhatja. Azért halt meg Krisztus értem a keresztyén, hogy mint új ember tovább élhessek. Ez magára is érvényes.”

„Szinte fel sem fogható!”

„Nézze, itt ez a mondat: 'Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. És amely életet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem' (Gal 2,20). Ezt olyan valaki mondja, aki valóban elszakadt önmagától.”

„Szép kis prédikációt tartott nekem. Hát megfontolom. És hol kapható Biblia vagy Újtestamentum?”

„A lelkészi hivatalban biztosan, vagy egy keresztyén könyvesboltban. Nézzon körül. Lehetőleg még utazás előtt. És most minden jót az üdüléshez! Sikerküljön igazán kikapcsolódnia mindentől!”

W. B.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

A Reusser villa

Verőfényes tavaszi nap volt. Újra őszinte örömmel indultam a postás körútra. Az enyhe napsugarak nem egy fagyoskodásba belefáradt embert kicsalogattak a házból. Klienseim jókedvűek voltak, egyik-másik mutogatta kertjében a hóvirágot vagy a tavasz más köveit, s alkalom adódott rövid beszélgetésre is.

Repült az idő, s végül szinte kapkodva kellett a munkát befejeznem. A nagy Reusser villánál átgázoltam egyszerűen az olvadó hó miatt fellazult gyepon, ahelyett hogy a kerülő utat választottam volna, ami viszont tiszta volt. A ház első emeletén kellett valamit leadnom.

Alig tértem vissza az irodába, megjelent a postamester.

„Reusser úr felhívott, és neheztelésének adott hangot, hogy maga ott volt az első emeleten és minden lépcsőfokon piszkos lábnyomokat hagyott. Nem sokkal előtte fejezte be a takarítónő a felmosást. Reusser úr nagyon haragszik.”

Az ám, a nedves gyepe! Nyeltem egyet. Ezt természetesen rendbe kellett hoznom. Kerékpárra ültem és azonnal visszahajtottam a Reusser villához. Csengetésemre maga a háziúr nyitott ajtót. Még egyáltalán nem volt lecsillapodva.

Mikor azonban elnézést kértem és felkínáltam, hogy a lépcsőházat lemosom, közölte: „Szerencséje volt. A takarítónő visszajött, mert valamit elfelejtett. Meglátva a piszkos nyomokat, mindjárt rendbe tette a házat.”

Évek múltak el. Közben felmondtam állásomat és készültem az evangélista szolgálatra. Utolsó munkanapomon még egyszer találkoztam Reusser úrral.

Amikor a házához értem, kilépett az ajtón és megkérdezte: „Tudja, miért vagyok ma itthon és nem az üzletben?”

Persze ezt nem tudhattam.

„Hallottam, hogy ez az utolsó napja mint levélhordónak, és búcsút vesz a klienseitől. Ezt semmiképpen nem akartam elmulasztani. Az ég áldását kívánom új szolgálatához. Munkáját mindig jól végezte, megvoltunk elégedve magával.”

Már földiekben átéltem tehát a klienseim részéről, ami Jeremiás 31,34-ben áll: „*Megbocsátom a bűneiket és vétkeikről többé meg nem emlékezem.*”

Az alagút

Utolsó napomon a postánál egy idős asszonyhoz is be kellett csengetnem.

Átadva a levelet, így szóltam hozzá: „Ma jöttem utoljára. Mostantól kezdve nem hozok több postát.”

„Úgy? És mit fog tenni ezentúl?” – kérdezte a nagymama.

„Az evangéliumot fogom vinni az embereknek.”

„Ugyan, mi az evangélium? – mondta nyersen. – Egy életen át nem törődtem vele, nem is volt rá szükségem. Jó egészségben értem el a 87-ik évemet, nem ártott, hogy semmit nem hittem. Ezt el kell ismernie.”

„Szóval azt mondja – feleltem –, hogy 87 éves. Ez még a felét sem teszi ki az életének.”

Az asszony meghökkenve nézett rám.

„Azt nem hiszem. Két év múlva talán már itt sem vagyok.”

„És soha nem gondolt arra, milyen sötét lyukba vezet az útja, ha meghal?”

Az asszony szinte felkiáltott: „Postás, maga a szívből beszél.”

Itt aztán alkalmam volt megmagyarázni: ha hisz az ember az evangéliumban és Jézust a szívébe fogadja, a halál nem fekete üreg többé, hanem alagút. És az alagút másik végén sokkal szebb, mint itt a földön.

Mert Jézus azt ígérte: „*Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (János 14,2-3).

A nagymama hirtelen átváltott. „Igen – mondta –, menjen csak! Vigye az embereknek az evangéliumot! Sokan nem tudják, hogy valami szép vár rájuk ott az alagút túlsó végén.”

5

Katonaság

Az elhívás megszilárdítása

19 éves korban minden svájci fiatalembernek oda kell állnia a haza szolgálatára. Be kell vonulni katonának. Egyik unokabátyám már megkapta az alapképzést mint újonc. Nagyon kellemes katonai időt élt át, mint mondta, mégpedig a vártüzérségnél. Beszámolója bogarat ültetett a fülembe. Mért ne kerülhetnék én is oda?

Mikor mint jövendőbeli svájci katonának oda kellett állnom a magas rangú tisztnek tekintélyes grémiuma elé, nagyon kicsire zsugorodtam. Mi fog történni velem?

Végül én is sorra kerültem. Az urak mindenféle kérdéssel próbáltak elbizonytalanítani, én azonban nem tévesztettem szemem elől a célt. Végül megkérdeztek, hova szeretnék kerülni.

„Vártüzérség” – hangzott a válaszom, mint pisztolylövés.

„Azzal elkésett – próbált egy tiszt elbátortalanítani. – Annál az egységénél már betelt a létszám. Választhat a gyalogság vagy a hegyi lovasság között. Két perce van.”

Csalódást éreztem, és nem tudtam dönteni. A gyalogsághoz kerülni és nehéz fegyverrel árkon-bokron keresztül rohanni – ezt nem tartottam vonzónak. Ugyancsak nem kívántam lovakkal dolgozni, melyeket vasárnap is el kellett látni.

„Nos, mi az eredmény?” – kérdezték újra.

„Vártüzérség” – tartottam ki az óhajom mellett.

„Ez szóba sem jöhet. Nem értette meg? – mordult rám a tiszt bosszúsan. – Csak a két említett lehetőség közül választhat. Két percre visszalépni, de akkor aztán világos választ akarunk.”

Félelmemben képtelen voltam dönteni, és az idő túl gyorsan elrepült. Harmadszor is megkérdeztek.

Kicsit tévovázva válaszoltam: „Vártüzerség.”

A tiszt már nyitotta a száját, hogy rám üvöltjön, de egy magasabb rangú közbelépett.

„Írja be a szolgálati könyvébe: 'Vártüzerség' – adta ki a parancsot a titkárnak. – Bizonyára ez a hivatása és a választása.”

Még aznap este összejövetel volt Maleryben. A hadsereg írnoka is részt vett rajta.

„Ma valami bámulatos dolgot tapasztaltam – mesélte apámnak. – A fiad szilárdan megmaradt a vártüzerség melletti döntésében. Háromszor kérdezték, és a tiszt már egész dühös volt, s akkor a felettese közbelépett. Válaszával megerősítette, amit Péter apostol mond: 'Atyámfiak, igyekezzetek inkább a ti elhívásotokat és kiválasztásotokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha (2Péter 1,10)'. ”

Az élmény egész életemre áldást jelentett. Sokszor gyakoroltam Péter intését: elhívásomat és kiválasztásomat Krisztusban megerősíteni.

Vasárnap az erődben

Az alapkiképzést Wallisban kaptam, egy erődben. Az építmény nagy része a föld alatt helyezkedett el. Számos helyiség volt itt: termék, fegyverraktár, sőt egy kis tábori kórház is. Első vasárnap nem kaptam szabadságot. Egy ilyen nap idegenben nagyon szomorú tud lenni. Katolikus bajtársam könnyekkel a szemében mondta: „Tíz év óta ez az első vasárnap, hogy nem mehetek istentiszteletre.”

Van-e bennünk olyan vágy, amelyet Dávid király érzett, aki így ujjong Zsolt 122,1-ben: „Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába?”

Mint újoncok már első héten sokat tanultunk. Ezen a vasárnapon körülvezettek bennünket az erődben. Mindent szemügyre vehettünk és megismerhettünk. Végtelenül hosszú folyosókon mentünk végig, barlangokat, termeket, fegyverraktárt, hálólhelyiségeket láttunk. Éppen egy nagy teremben álltunk, amikor a vezetőnk így szólt: „Fejünk fölött a földem a legjobb gránitból van, és 300 méter vastag. Nincs olyan bomba, ami ezt a helyet elérhetné és megsemmisíthetné.”

Nekünk, fiúknak ez biztonságérzetet adott. Ámulunk, milyen hatalmas alagútrendszert készítettek a hegy belsejében.

Hirtelen támadt egy gondolatom: „Itt nincs értelme imádkozni. Ezen a vastag gránitrétegen az ima nem tud áthatolni. Tehát már nem is számolhatok Isten segítségével.” Bizonytalanság és mély szomorúság fogott el. Akkoriban sürgős imatémák nehezettek a szívemre, amik nagyon szorongattak. Mégis megbátorodtam és tovább imádkoztam. Hamarosan szabad volt

megtapasztalnom, hogy a gránitréteg sem tudja megnyei Atyámat feltartóztatni. Dolgaim a legjobb módon eligazodtak, habár előtte lehetetlennek tűntek. A nagy Isten mindenütt ott van gyermekei mellett, és az ima soha nem hiábavaló. Az ellenség akar megkísérteni és elbátortalanítani. Az énekköltő tapasztalata is ez volt, és így bátorít: „Hisszük, meghallgat az Úr; tudjuk, meghallgat az Úr; úgy van, meghallgat az Úr, áldjuk szent nevét!”

Hamis ígéret

Az újoncokat egy nagy teremben gyűjtötték össze, ahol megkapták az utasításokat. Kioktattak a szolgálati rendre, s ami számunkra különösen fontos volt, hogy milyen gyakran és mennyi szabadságot fogunk kapni katonáskodásunk négy hónapja alatt.

„Kinek van valami családi ügye, pl. egy esküvő a kiképzés idején?” – kérdezte a tiszt.

Jelentkeztem: „A fivérem, Fritz most nősül.”

„Akkor hát von Bergen újonc, magának szerencséje van – mosolygott a tiszt. – Adja be időben a kérelmét, jelölje meg az időpontot, hogy ne legyen kapkodás.” Bajtársaim irigyeltek, hogy külön szabadságot élvezhetek. Amikor közeledett az idő, benyújtottam a szabadság iránti kérelmet csütörtöktől hétfőig. Örültem, hogy több napon át otthon lehetek a családnál. Az időpont azonban egyre közeledett, és semmit nem hallottam a kérelmemről. Felkerestem a hadnagyot, aki a csapat irodájába küldött. „Mit képzelsz? Ilyen hamar nem kaphat szabadságot. Menjen a dolgára!” – mordult rám a szolgálattelvő.

Péntek reggel érdeklődni akartam, de nem értek rá. Délután megint próbálkoztam. Most azt a választ kaptam: „Senkit nem szabad zavarni! Várja ki, amíg a tisztikar ülése befejeződik!”

A menetrendet kívülről megtanultam. Péntek este 7 órakor volt az utolsó lehetőség, hogy még aznap otthon lehessenek. Ott ácsorogtam az iroda ajtaja előtt, hogy a századost el ne szalasszam. Telt az idő, s a szívem egyre nehezebb és nehezebb lett. Végül leültem az ajtó közelében a lépcsőre. Elszállt az utolsó időpont a hazautazásra.

Végre felbukkant a százados. Könnyekben úszó fiatalembert talált a lépcsőn. Ámulva kérdezte: „Mi történt, hogy egy újonc bög, mint valami csecsemő? Mi baja van, mondja már el!”

„Késő van. Elment az utolsó vonat – nyögtem, és kitaláltam az egész történetet. – Még hogyha holnap a legelső vonattal elutaznék, akkor is lekésném az esküvőt” - fejeztem be a beszámolót.

A tiszt minden mentegetőzés nélkül biztosított: „Holnap reggel mehet. Taxival még biztosan odaér.”

A taxiköltséget nem tudtam előteremteni. Így szombat reggel a legelső vonattal elutaztam, de mire hazaértem, már túl voltak az esküvőn. Ennek ellenére élveztem az otthonlétet. Olyan jó volt, hogy hívő emberekkel lehettem együtt.

Az emberi ígéret csalóka. Becsaphatnak minket. De a Bibliára épített reménység nem szégyenít meg.

Isten meghallgatja az imát

Mielőtt bevonultam, felkerestem gyülekezetünk vezetőjét és megkérdeztem, hogy viselkedjem mint keresztény fiatal a katonaságnál.

„Csak úgy, mint otthon” – hangzott a rövid és végső válasz.

Ez egyáltalán nem elégített ki. Szerettem volna néhány gyakorlati tanácsot kapni. A gondolat, hogy egy katonával teli teremben letérdeljek imádkozni, rettegést jelentett.

A hálóteremben valóban 34-en voltunk. Első este a kaszárnyában visszaemlékeztem gyülekezetvezetőnk rövid tanácsára. Otthon a fivéremmel osztoztunk a hálószobán. Magától értetődően letérdeltünk imához, nem kellett senki előtt szégyenkezni. De itt? Úgy gondoltam, megvárom, míg nem figyelnek rám. Ez azonban hiábavaló reménységnek bizonyult. Hiszen most kezdtünk még csak ismerkedni, és mindenki mindenkire megfigyelt. Állandóan magamon éreztem mások tekintetét. Kemény belső küzdelmet jelentett.

„Szégyellned kell, ha nyilvánosan imádkozol – súgta az ellenség.

Viszont én mindenáron Istennek akartam szolgálni, ezért elhatároztam, hogy itt is letérdelek az ágyam előtt, ahogy otthon.

Azonnal kitört a vihar: „Nem a templomban vagyunk! Ilyesmit nem tűrünk ebben a helyiségben.”

Elengedtem fülem mellett a gúnyolódást és szitkozódást. Már második este a szavakat odahajigált tárgyak követték. Cipő, derékszíj, acélszak repült felém, és ami csak a kezükbe került. Különös módon semmi nem talált el. Mintha láthatatlan fal vett volna körül. Aztán egyik este valamelyik újonc olyan dühös lett, hogy a kardját vágta oda. Elrepült mellettem, anélkül hogy megsértett volna, és mélyen a falba fúródott. A gúnyolódás és ellenállás két héten át tartott. Bajtársaim minden este tomboltak, eredmény nélkül. Vajon észrevettek valamit a láthatatlan hatalomból, mely az imádkozót oltalmazta? Mindenesetre megváltoztatták a stratégiájukat. Attól kezdve, ha letérdeltem, intették egymást: „Psz, imádkozik.” És valóban, egész idő alatt békében hagytak.

Két hónap múlva közkedvelt S. hadnagyunkat el akarták helyezni. Bajtársaim időközben érdeklődni kezdtek, és sok kérdést tettek fel az imával kapcsolatban. A hadnagy áthelyezése miatt ez a téma nagyon aktuális lett.

„Mit szoktál mondani, amikor imádkozol?” – tudakolta az egyik.

„Megköszönöm Megváltómnak, hogy a bűneimet megbocsátotta.”

„És még?”

„Megköszönöm az egészségemet, és kérem, hogy őrizzen meg.”

„Aztán?”

„Imádkozom a hozzátartozóimért.”

A katonák még mindig nem voltak elégedettek.

„És ha valami problémád van, akkor is kéred Isten segítségét?”

„Természetesen. De miért támadt bennetek hirtelen ilyen érdeklődés az imádságaim iránt?” – tudakoltam kissé bizalmatlanul.

„Hát nézd, von Bergen, most valamennyiünkért imádkoznod kell. Kérd a te Istenedet, hogy a tisztünket ne helyezték el. Hallottuk, hogy M. hadnagy jönne a helyébe, és azt az izgága embert nem szeretnénk felettesnek. Ha ezt nem tudod megakadályozni, akkor az imáid semmit nem érnek. Gondoskodni fogunk róla, hogy az imádkozgatásod megszűnjön.”

„Szívesen imádkozom az ügyért, mert óhajotok az enyém is – egyeztem bele. – De ha Isten nem lép közbe, én annak ellenére tovább fogok imádkozni.”

„Na, azt majd meglátjuk” – fenyegettek.

Valamennyien nyugtalanok és szomorúak voltunk a kilátásba helyezett tisztszere miatt, ezért különösen könyörögtem Isten trónja előtt. Az ügy az Ő kezében volt, és bíztam abban, hogy mindent javunkra fog irányítani.

Másnap reggel köszönés helyett elsőnek ezt hallottam: „Imádkoztál érte? Ma fognak dönteni, hogy melyik tisztet kapjuk.”

Délelőtt folyamán S. hadnagyot a parancsnoki irodába hívták. Feszültségünk elérte a tetőfokát.

„Na, von Bergen, most fog kiderülni, mit érnek az imáid” – fogalmazta meg egyik társam az általános hangulatot.

Hadnagyunk visszatért és beszámolt: „Nem jól szervezték a cserét. Egy magasabb rangú tiszt megkérdezte, hova is akarnak engem helyezni. Mivel senki nem tudta, ő döntött a dologban, és kiadta a parancsot: 'S. hadnagy marad ott, ahol eddig volt.'”

Kétségtelenül lelkesen fogadtuk a hírt, s én mély hálát éreztem.

Valamelyik bajtársból kirobbant: „Ez von Bergennek köszönhető!”

„Micsoda? – kérdezte a hadnagy elképedve. – Mi a helyzet magával, von Bergen?”

Rámütattam katonatársamra: „Ő kezdte, magyarázza meg ő!”

Féltem attól, hogy az egész történetet előadjam.

„De most aztán ki vele!” – követelte a hadnagy.

Társamnak be kellett számolnia az imádsággal kapcsolatos összeesküvésről. Elmondta, hogyan szólítottak fel az újoncok imádságra ezért az ügyért, és íme, meghallgatást nyertem. A tiszt csendesesen mosolygott. Az én szívem viszont megtelt ujjongással. Magasztaltam és áldottam Istent, hogy közbelépett. Társaim megcáfolhatatlanul tapasztalták, hogy Isten meghallgatja az imát.

Ettől kezdve teljesen zavartalanul tarthattam áhítatot. Sőt, a katonák többször kérdezősködtek a

hitem felől. Mennyire csodálkoztak, hogy az ember bizonyos lehet saját üdvösségében és szabadulásában.

Jézussal együtt boldogok vagyunk

Az újonckiképzésen feletteseink éneklésre bátorítottak minket. Az első befutó javaslatok ártatlan iskolai dalocskák voltak, de igen hamar már csak ostoba és szennyes nótákra került sor. Valamelyik társam a rádióban hallott egy éneket. Előadta a többieknek, és mindnyájan lelkesen üvöltötték utána. A választási lehetőség egyre szerényebb lett, végül a többiek már csak egyetlen mondatot fújtak: "Rockefeller és én, mi gazdagok vagyunk!"

Megkérdeztem: „Mit használ nektek, ha Rockefeller milliomos, de semmit sem kaptok tőle?”

Bajtársaim hamar észrevették, hogy ez az ostoba mondat az idegeimre megy, és annál inkább ismételték. Bosszankodtam, amit láttak is rajtam, de bosszúságom csak gúnyolódást eredményezett. Semmit nem értem el vele.

Imába menekültem, remélve, hogy ostoba éneküket majd maguktól elhagyják, de a mennyei Atya valami más ötletre segített. Ha ők rákezdték: „Rockefeller...”, én átfordítottam ezt, és örültem, hogy így mondhatom: „Jézus és én, mi gazdagok vagyunk.”

Társaim felfigyeltek megváltozott magatartásomra, és megkérdezték: „Mi lett veled? Hogyhogy nem háborodsz fel és nem bosszankodsz, amikor énekelünk?”

„Egyszerű a magyarázat – feleltem -, ha ti Rockefellert énekeltek, én mindig lefordítom, és Jézust teszek a helyébe. És mivel Jézus gazdag, Ő osztozik velem. Ő ad örömet, békét és erőt egy neki tetsző élethez.” Nem sok idő kellett, s a buta nótát nem lehetett többé hallani. Fordításom megtette a hatását a katonáknál.

Mászó gyakorlat

A kiképzés első napjaiban nagyjából megismertük egymást. Barátságok szövődtek, ellentétek alakultak ki, és hamarosan tudni lehetett, mit várhatunk egymástól. Harmadik héten legtöbb altisztünket tanfolyamra rendelték a parancsnokságra. A hiányzó altiszteket pótolni kellett. Így igen hamar kineveztek csoportfőnöknek. Most hát címem ugyan volt, de hiányzott a szükséges tekintély. Kivonultam embereimmel az erdőbe tornaórára.

„Elvégezzük a tornagyakorlatokat, amiket szoktunk!” – adtam ki a parancsot.

Bajtársaim nevettek, s egymás után felmásztak egy magas fenyőre, ahol kényelmesen letelepedtek az ágakon. Kérleltem, könyörögtem, hogy jöjjenek le, végezzük el a gyakorlatokat, mert be kell számolnom a századosnak.

„Gyere inkább te is hozzánk! – tanácsolta az egyik. – Itt a fenyőn jól el vagyunk rejtve. Jaj neked, ha beköpsz a századosnál!”

Mi más maradt számomra, én is felmásztam a fára. Ott töltöttem egy rettenetes órát a fenyőn. Utána futólépésben vissza a kaszárnnyába.

Felsorakoztunk a gyakorlótéren, és embereim feszülten várták, mit fogok a századosnak jelenteni. Vajon nem kellett beszámolnom az engedetlenségükről? Ez nagyon ellenemre lett volna. Szívemben Istenhez kiáltottam. Hogy tudnám megmondani az igazságot anélkül, hogy bajtársaimat bevádolnám?

A századosnak jelentettem, hogy a csoport visszatért a tornából.

„Nagyon jó! És mit csináltatok egész idő alatt?” – tudakolta a tiszt.

„Másztunk, százados úr” – hangzott a válaszom, mintha pisztolyból lőtték volna ki.

Végtelenül megkönnyebbültem. Isten olyan kérdést adott felettesem szájába, amire az igazsághoz hűen válaszolhattam, anélkül hogy bepanaszoltam volna bajtársaimat. A százados meg volt elégedve, nem faggatott tovább. Este néhány újonc odajött hozzám és megköszönték, hogy nem árultam be őket.

„Mától kezdve szót fogadunk neked, ha ismét csoportvezető leszel” - fogadkoztak.

Megkönnyebbülve hálát adtam mennyei Atyámnak, aki ismét csodálatosan megsegített.

Dicsőség

A kiképzés első napjaiban beosztottak minket különböző fegyvernemekhez.

Ettől a naptól kezdve így hangzott a jelentésem: „Von Bergen újonc, tüzér”. Elvégeztem a kiképzést mint irányzó tüzér. Ez azt jelentette, hogy koordinálnom kellett a közölt számokat és adatokat, Aztán az általam adott eredmény alapján állították be az ágyút, hogy célba találjon. Szerettem ezeket a számításokat, s bizonyos gyakorlat után én lettem a csoportból a leggyorsabb. Az egyik vizsgán minden olyan jól sikerült, hogy megkaptam az irányzók aranyérmét.

Attól kezdve a kimenő egyenruhám még szívebben viseltem. Az aranyérem rajta a két keresztbe tett ágyúcsővel pompásan csillogott a zubbony baloldalán. Egy fokkal magasabban hordtam a fejemet.

Később következett a második vizsga a lövés éremért. Nagy reménységgel készültem rá. Milyen büszkén fogom hordani az egyenruhát, ha még egy aranyérem fog csillogni rajta.

Még imádkoztam is érte. „Drága Úr Jézus, segíts meg a lövész vizsgán. Ha ott is győzök, bizonyosságot tehetek minden bajtársamnak, milyen csodálatosan meghallgatod az imát és megsegíted gyermekeidet, amikor hozzád fordulnak. Ámulatba fognak esni, ha a jobb oldalon ott ragyog majd az arany lövész érem.”

A vizsga nagyon jól indult. Tele voltam boldog várakozással. Aztán jött az utolsó lövés. Most már csak három pontot kellett szereznem, s az úgy vágyott aranyérem biztosítva volt. Lélegzetem visszafojtva, feszülten vártam az eredményt. És mi lett? Ó! Rossz

találat. A csalódás szinte megbénított. Hát nem, nem fogok bajtársaim előtt fényeskedni, nem lesz új kitüntetés, ami a kimenő egyenruhámot ékesítse, nem dicsekedhetek egy nagyszerű Megváltóval, aki meghallgatja az imát.

Kétségbeesve töprengtem. Isten miért nem adott sikert? Hiszen Őt akartam magasztalni a bajtársaim előtt. De valóban Isten dicsősége iránti vágy fűtött? Igazán ez volt a célom?

Nem álmodoztam arról is, hogy milyen csodáló tekintetek követnek majd? És lett volna utána egyáltalán bátorságom Jézusról vallást tenni?

Ézsaiás 42,8-ban ezt olvastam: „*Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom.*”

Később, miután legyőztem csalódásomat, hálás voltam a mennyei Atyának. Jól vezetett engem az Ő nevéért.

Ha az ember Isten dicsőségére akar élni, nem szükséges, hogy naggyá legyen és csillogjon az emberek előtt. Maga Jézus mondja Máté 11,29-ben: „*Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.*”

Atom és a vallás

A katonai szolgálatban természetesen nemcsak lőni kell, bőségesen van elméleti oktatás is. Egy napon az oktatás témája az egyik legszörnyűbb fegyver volt, amit az ember valaha feltalált – az atomfegyver.

Amilyen fiatalok voltunk, bennünket ez nem nagyon érdekelt. Habár azóta, hogy Hirosimára és Nagasakira bombát dobtak, még tíz év sem telt el, az atomhatalmak elég távolinak tűntek a mi békés Svájcunktól. Természetesen ennek ellenére végig kellett hallgatnunk az előadást.

Meglehetősen unatkozva figyeltük a százados műszaki magyarázatát: „Az ilyen hatósugarú atombomba ennyi és ennyi kilométeres körzetben mindent elpusztít. Viszont a legújabb számítások szerint megeshet, hogy a fák és fűvek harmada megmarad” – tette hozzá.

Hirtelen figyelni kezdtem. Nem áll valami hasonló a Jelenések könyvében? Az oktatás folytatását már éberem követtem.

„A hidegháború korát éljük – mondta az előadó. – Biztosíthatlak titeket, hogy ha az orosz megnyomja Moszkvában a gombot, az atomrakéta megindul Amerika felé. Az amerikaiak ellenben kidolgoztak egy biztonsági rendszert. A legrövidebb időn belül észlelik az orosz rakéták indulását, s akkor az amerikaiak automatikusan ellenrakétát indítanak a Szovjetunió felé. Túlélésünk egyetlen reménye, hogy egyetlen örült orosz sem fogja megnyomni a gombot.”

Ez tömör katonai stílusban hangzott, de meglehetősen reménytelenséget fejezett ki.

Este rövid sétát tettem még egyik hívó bajtársammal.

„Ugye, nekünk más reménységünk van az életre – szoltam -, mint azoknak, akikről ma hallottunk?”

„Igen, nekünk csodálatos életre van reménységünk. Az örök életre – felelte. – De a többiek semmit nem tudnak erről.”

Megjegyzése élesen a szívembe szúrt. Hitetlen bajtársaink csak akkor számoltak Isten nevével, ha azt a szent nevet káromkodásra használták. Nem a hívők feladata, hogy továbbadják az élet üzenetét? Igen, meg kellett mondanom bajtársaimnak, éreztem belül, hogy mi Isten parancsa. A századosunk presbiter volt, azt tudtam. Beszéljek vele? Vagy jobb, ha saját szakállamra alkalmat keresek bizonyoságtételre?

Másnap még többet hallottunk az atomfegyver elméletéről. A százados persze észrevette az érdeklődés hiányát, s úgy vélte, hogy már eleget tudunk.

„Van valakinek kérdése vagy kiegészítése?” – kérdezte. Jelentkeztem. „Hallottunk a legutóbbi számításokról az atombomba hatását illetően. Nekem viszont van egy könyvem, mely több száz éves, és már beszél egy ilyen megsemmisítésről.”

Hátulról megszólalt egy katona: „Ennek aligha van más könyve, mint a Biblia.”

„Pontosan – hagytam helyben minden további nélkül. – És a százados úr beszéde szerint ismét van egy bizonyítékunk, hogy a Biblia igaz. Ha pedig igaz, inteni akarlak mindnyájatokat, hogy ne használjátok vétkeken Isten nevét, mert meg van írva: Isten megbünteti azokat, akik az Ő nevét hiába felveszik. Én ellenben nem a büntetést kívánom nektek, hanem Isten áldását.”

Folytatni már nem tudtam. A torkomat mintha összeszorították volna. Remegve vártam, mi lesz most. Egy pillanatig halotti csend uralkodott. A százados nyelt egyet. Aztán megszólalt: „Köszönöm von Bergen honvédnek bátor kiállítását. Már napok óta késztetést éreztem, hogy intsem meg csapatomat a káromkodás miatt. Sajnálom, hogy nem mertem megtenni.” Erős parancsnoki hangon még hozzátette: „Tisztelt altisztek és közlegények! Engem soha nem fogtok hallani káromkodni, mert a Biblia szava igaz. Most szünetet tartunk. Gondoljátok jól végig, amit ma hallottatok!”

A termet elhagyva az egyik katona gúnyosan megjegyezte olyan hangosan, hogy én meghalljam: „Ma nagyon érdekes volt az oktatás. Eljutottunk az atomtól a vallásig.”

A következő napok alatt mégis bizonyos tiszteletet lehetett tapasztalni. Igen, Isten Igéje elvégzi, amire küldetett. *(Folyt. köv.)*

Fenntartás nélkül

Moody egyszer részt vett egy összejövetelen, ahol az ige hirdető a következő kijelentést tette: „Ha Isten találna valakit, aki fenntartás nélkül mindent átadna neki, elámulna a világ, mit képes az Úr egy emberéletből kihozni.” Moody hazament, és magát porig megalázva így imádkozott: „Uram, én akarok lenni az az ember,

aki fenntartás nélkül mindent átad neked!” És mit tudott végezni Isten Moodyn keresztül! Tízezreket vezethetett Jézushoz és nyerhetett meg a menny számára. Élete hatalmas gyümölcsstermő fához lett hasonló.

Legyen bennetek só...

John Wesley találkozott egyszer az angol főegyház egyik előkelő tagjával, aki megvető arckifejezéssel közeledett, mert ki nem állhatta a kegyes térítő prédikátort. Az ösvény igen keskeny volt, és a szembejövő előkelőség Wesley előtt megállva gögösen így szólt: „Nem fogok kitérni egy bolond útjából.” Wesley nyugodtan félrehúzódott, és egyszerűen így felelt: „Én viszont ezt szívesen megteszem.”

Krisztián, a csodálatraméltó

Rügen szigetén csendeset vezettem. Az ebédlőasztalnál velem szemben 45 év körüli férfi ült. Először csodálkoztam, hogy kis polcot tettek eléje, aztán észrevettem, hogy Krisztián – így hívták – fogyatékos. Mindkét karja hiányzott, és a vállaiból nőtt ki három-három ujj. Azonnal eszembe jutott, hogy egy időben több ezer gyermek született, akik a contergan gyógyszer miatt súlyos károsodást szenvedtek.

Az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején bennünket, fiatal anyákat gyötört a félelem, hogy kéz, láb, fül nélküli bébit hozhatunk világra. Szinte hinni sem akartam, amikor egészséges lánykát helyeztek a karomba, holott pár nappal azelőtt a klinikán egy fiúcska láb nélkül és elnyomorodott füllel született.

Eleinte nem tudták mire vélni a csecsemőknél ezeket a torzulásokat, míg egy orvos felfedezte, hogy az anyák terhességük alatt contergant szedtek. Akkoriban sokat forgalmazott szer volt ez álmatlanság ellen. Hogy az orvosságnak ilyen rettenetes következményei lesznek, azzal nem számoltak.

Krisztián édesanyja egy séta alkalmával elmesélte, mennyire kétségbeesett annak idején gyermeke születésekor. Először borzasztóan örült, hogy egészséges lánykája után most egy fiút kapott, csak sehogy nem értette, miért viselkednek a szülésznők és orvosok olyan furcsán vele szemben. A bébi röviddel éjfél után született, és reggelig sem mutatták meg neki. A nővérek szülés után egy szép, kétágyas szobába tolták őt, a másik ágy azonban üres volt. Ha megkért egy ápolónőt, hogy szeretné végre a gyermeket látni, csak annyit választ kapott: „Pillanatnyilag mindkét kezünk tele van munkával. Még egy kis türelem, jó asszony.”

Így várt óráról órára. Tíz óra körül aztán megjelent maga a főorvos. A mama csodálkozott a viselkedésén, mert az orvos először felrázta a párnáját, aztán közölte, hogy ad egy injekciót, ami a gyorsabb felépülést elősegíti. Pedig az asszony egyáltalán nem érezte magát elesettnek, sőt, örült, hogy végre túl van a terhesség és szülés nehézségein. Aztán az orvos odahúzott egy széket közel az ágyhoz, megfogta a kismama kezét, és óvatosan közölte vele: „Legyen most nagyon

erős. Sajnos meg kell mondanom, hogy a csecsemő súlyosan fogyatékos. Mindkét karja hiányzik.”

„Nem, nem! – sikoltott a gyermekágyas asszony. – Ez nem lehet igaz! Mondja, hogy nem igaz!”

„Nagyon sajnálom, de ez az igazság. Egyébként a kicsi egészséges és erős. Be fogjuk most hozni, és megszoptathatja.”

„Nem, nem! Egy nyomorék gyereket látni sem akarok! Mit kezdjek vele? Hogy tehetett Isten ilyen velem? A konfirmációm óta hívő vagyok. De ha Isten egy nyomorékkal büntet, akkor többé semmi közöm hozzá. Végeztem vele.”

Az asszonyból ömlött a kétségbeesés, és ez az állapot napokig tartott. Könnyeivel áztatta a párnát, és mély depresszióba esett.

Nem volt tehát ígéretes Krisztián életének a kezdete – vagy talán mégis? Elragadó arccsokjával, erőteljes hangjával az osztály mintababájának mondhatta bárki, ha nem tudta, hogy a karja hiányzik. Jól szopott, hangosan üvöltött, és elkerülte a sárgaság is, amibe a legtöbb csecsemő beleesik. Édesanyja végül elfogadta. Igyekezett mielőbb elfelejteni a szavakat, amiket a rémület és csalódás kiváltott belőle. Megszerette a kis Krisztiánt, hiszen saját teste-vére volt.

A fiúcska növekedett, kiváló ügyességre tett szert, megtanult egyedül öltözködni, és ahol mások a kezüket használták, ő fürge lábacsokjával vette igénybe. Étkezésnél édesanyja kis polcot tett az asztalra, hogy egészen közel legyen a tányérhoz és csészéhez. Önállóan tudott enni-inni. Az iskolában jó tanuló lett belőle, sőt osztályelső. Az olvasás, számolás egyáltalán nem okozott neki problémát, később megtanult írni is az ujjacskaival.

A negyedik osztály után gimnáziumba került, és kiváló érettségit tett. Iskolatársai meghívták Norvégiába egy ifjúsági csendeshetre, ahol Krisztusban való hitre jutott, és átadta életét a Megváltónak. Bámulatos, milyen vidám fiatalember lett. A hivatás választása körül akadtak problémák, de úgy döntött, hogy nyelvészetet tanul. Később egy kiadónál kapott állást.

Csodálni lehetett öntudatos magatartását. Tudta: fogyatékos vagyok, s ezen nincs mit változtatni, de igyekszem a legjobbat kihozni belőle.

Több sportágban nem vehetett részt, mint amilyen például az asztali tenisz, tollaslabda vagy motorozás. Viszont kitűnő futballista volt.

21 éves korában beleszeretett egyik diáktársába, akivel néhány év múlva összeházasodtak. Éppen befejezte tanulmányait, és egy újságkiadónál helyezkedett el. Fiatal családját el tudta tartani.

A házaspárnak három egészséges gyermeke született, két nagyszerű fiú és egy csinos kislány. A szülők hűséges munkatársak lettek a gyülekezetben, segítettek a gyermekistentiszteleten, énekeltek az énekarban, és támogatták a lelkészt, amiben csak tudták. Vidám keresztények voltak, és hitük kihatott Krisztián édesanyjára is. Ő, aki fogyatékos gyermeke születése-

kor a megrendüléstől kizökkent a lelki egyensúlyból, végül megtalálta az utat Krisztushoz.

Engem a találkozás Krisztiánnal megerősített abban, hogy Istennek értékesek vagyunk. L. B.

Honnan szerezzek életkedvet?

Bibliaóra után megszólítottam egy idős hölgyet, és kezet nyújtottam neki. Az illető összeresztett, amin csodálkoztam.

„Beszélhetnék önnel?” – kérdezte tétován.

„Természetesen” – feleltem, és meghívtam a szobámba.

„Bizonyára észrevette, hogy megrezzenem, amikor hozzám lépett – kezdte az asszony. – Régóta küszködöm egy problémával, de eddig nem volt bátorságom beszélni róla egy lelkigondozóval. Ma reggel úgy döntöttem, hogy rábízom magam valakire, aki kezet nyújt nekem, és ez ön volt. Furcsa döntés, nem?”

Életemre súlyos teher nehezedik. Szüleimnek kis gazdaságuk volt, édesapám a téli hónapok alatt még az erdészethez is eljárt fát vágni. Anyám. már fiatal korában sokat segített az istállóban, a mezőn, ügyes, szorgalmas leány volt, azonkívül nagyon szép, vonzó megjelenésű. Nem csoda, hogy apám, a falu legnagyobb mezőgazdasági üzemének örököse beleszeretett. Nagyon gazdag volt. Viszont ahogy általában az emberek gondolkodtak, a jómódú fiatal gazda nem vehette el a szegény parasztlányt. Apja ragaszkodott hozzá, hogy szakítsa meg a kapcsolatot. Erik viszont – édesapám – ragaszkodott anyámhoz, remélte, hogy a szülei belátással lesznek, és sor kerül a menyegzőre. Gőgös apja azonban nem engedett. ’Suba subához, guba gubához – mondta. – Tanya tanyához, birtok birtokhoz, jószág jószághoz, pénz a pénzhez.’

Hat évig jártak együtt a fiatalok, és ami nem maradhatott el, bekövetkezett: anyám terhes lett. Többen tanácsolták, hogy vétesse el a gyereket, de ő ebbe nem ment bele. A magzatot életnek tekintette, nem akart gyilkosa lenni. Így jöttem világra, és a nagyszüleim fogadtak magukhoz. Jól gondoskodtak rólam, s bár a szüleim később összeházasodtak, de a szennyfolt rajtam maradt. Iskolatársaim nevettek rajtam, kakukkfiókának hívtak. Kicsi termetem, nem valami vonzó külseőm is hozzájárult, hogy megvetettek.

A tanulással szintén nehézségeim adódtak. Azonkívül olyan tanítónk volt, aki még a régi pedagógiai iskolához tartozott. Szinte sosem lehetett őt nádpálca nélkül látni. Ha számtanórán felszólított, és nem vágtam ki azonnal a feleletet, máris odacsapott. Vagy ha versfelmondás közben a félelem miatt dadogtam, le kellett hajolnom a székre, és túrnöm a pálca suhintásait. Elárasztott megvető szavakkal, és utána a társaim ujjal mutogattak rám. ’Mit lehet várni egy ilyentől – kiabálták mögöttem –, aki még az apját sem ismerte?’

Csak irtózáttal tudok visszagondolni iskoláskoromra. Boldog voltam, amikor kikerültem a padból és elszegődtem a szomszéd faluba cselédnek. A széken

azonban, hogy házasságon kívül született vagyok, mint sötét árnyék jött utánam. Soha nem alakult ki igazi önbizalom bennem, még akkor sem, amikor később elvégeztem az ápolónőképzőt. Lassan-lassan kezdtem bizonyos önértékelést érezni magamban, amihez a betegek is hozzásegítettek. ’Dóra nővér – mondták sokszor –, maga olyan kedves.’

Nem mentem férjhez, pedig lett volna rá lehetőségem. Teljesen betöltött az ápolói hivatás, örömmel mentem minden reggel a klinikára. Tovább képeztem magam, és főnővér lettem a szülészeten. A csecsemőket mindennél jobban szerettem, olyan boldogságot éreztem, amikor fiatal anyák karjába tehettem egészséges csecsemőjüket. Persze mély fájdalmat jelentett, amikor fogyatékos baba született.

Akkoriban sok volt a súlyosan fogyatékos eset. Elég későn jöttek rá, hogy rengeteg nyomorék gyermek édesanyja szedte terhessége alatt a contergan nevű nyugtatót illetve altatót. Ennek a gyógyszernek csak nagy huzavona után szüntették meg a forgalmazását, és azóta nem születik annyi testi fogyatékos. Gyakran álltam kismamák ágya mellett, és próbáltam őket vigasztalni. Vagy velük együtt sírtam.

És most szeretnék rátérni a tulajdonképpeni problémámra. A rokonságomban heten követtek el öngyilkosságot, és engem mindig elfog a félelem, hogy egyszer én is nekimegyek a víznek, esetleg fogom a köteleket, vagy beszedegek egy nagy adag altatót. Ilyen szorongató gondolatok gyötörnek. Eddig senkivel nem beszéltem erről. Annyira szégyeltem magam, hogy nekem mint hívőnek ilyesmi még eszébe juthat. Ez hát a gondom.”

„Kedves testvérem – mondtam –, biztos lehet benne, hogy nem fogja eldobni az életét. Maga értékes ember. Isten meg fogja őrizni. Hiszen csodálatosan teremtette, és annyi jó adománnyal ruházta fel, habár gyermekkorában ezt senki nem mondta magának. Isten ott őrködik az élete felett, a legdrágábbját, saját Fiát adta oda magáért.”

Még együtt imádkoztunk, aztán elbúcsúztunk. Hálásláslan szorította meg a kezemet.

Aznap este imádság után ezt olvastam: „Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre” (Préd 11,3). Miért félünk tulajdonképpen a felhőktől, amikor most az eget fölöttünk elhomályosítják? Bár egy időre elrejtik a napot, de a nap nem tűnt el, nemsokára ismét megjelenik. És közben a felhők megtelnek esővel és bőséges záport adnak. Kaphatnánk esőt fellegek nélkül?

Szenvedésünk mindig áldást eredményezett, és így lesz ezután is. Isten vesszején illatos virágok és édes gyümölcsök teremnek.

Két hónap múlva a hölgy felhívott és közölte: „Szívemről teljesen eltűnt a nyomás. Jól vagyok. Így maradjon továbbra is.”

Semmit nem hallok szívesebben, mint az ilyen jó hírt. Isten boldogságot ígért. L. B.

Bizonyágtétel

1998 januárjának utolsó napján, amikor a fürdőkádból ki akartam lépni, a mellkasomban késdőféshez hasonló fájdalmat éreztem. Fájdalomcsillapítót vettem be, és nemsokára elaludtam. Egy héttel később igen rosszul lettem. Lányommal másnap bementünk a pozsonyi kórházba, ahol három hétig vizsgáltak, de nem tudták megállapítani, mi a bajom. Az utolsó napon olyan fájdalmas vizsgálatnak vetettek alá, hogy elájultam. Ekkor derült ki, hogy az aortám (a szív fő ütőere) meg van repedve. Szirénázó mentővel vittek a szív-kórházba, de az ottani professzor nem tudta a repedés hosszát megállapítani. A szondát csak húsz centiméterre sikerült lenyomni, s a repedés végét nem találták. Két lehetőség között választhattam. Műtét – melynek folyamán a megrepedt részt műanyag érrel kicserélték volna, vagy megvárni, mit produkál a szervezet.

Mivel 78 éves voltam, az orvos nem javasolta a műtétet. Szervezetem nem fogadta volna be az idegen anyagot. Végül családommal együtt úgy döntöttünk, hogy a műtétről lemondunk, és mindent az Úr kezébe tettünk. Két hétig még megfigyelés alatt tartottak a kórházban, aztán hazaengedtek. A lányom jött értem autóval, és útközben megtudtam tőle, hogy a főorvos azt tanácsolta: otthon rendezzem el dolgaimat, mert csak néhány napom, maximum három hetem van hátra. Hazaérve bementem a szobámba, és leborultam az Úr előtt. „Uram, Jézusom – mondtam –, te élők és holtak Ura vagy. Ha akarod, meggyógyíthatsz, ha nem teszed, legyen meg a Te akaratod!” Nemsokára belső hangot hallottam: „Ne félj, csak higgy. Én veled vagyok.”

Nagyon gyenge voltam. Aztán Pestről jött egy testvér és aloa verát hozott. Azt mondta, nem tudja, segít-e, próbáljam meg. Naponta háromszor ittam ezt a szert, és pár hónap után egyre jobban lettem. Egyedül az Úr Jézusnak köszönhetem, hogy e gyógynövény ital által – amit végül is Ő teremtett – meggyógyultam.

Öt évvel később érdeklődtek a kórházból, hogy élek-e még. Táviratilag hívtak kivizsgálásra. A főorvos nagy szemet meresztett, amikor meglátott. Ez valóság? Még élek? Újra szondát kellett lenyelnem, és a képernyőn láttam, hogy az aorta belső falának hasadása szépen beforrt. Olyan volt, mint egy kiszáradt folyónak a medre. Mint megtudtam, a kórházban 100 ilyen eset közül én vagyok a harmadik élő. Azt feleltem: „Főorvos úr, elismerem az önök tudományát, de van maguknál egy hatalmasabb Főorvos odafent.” Ő erre azt mondta: „Igen, tudom, én is hívó vagyok.” Több mint tíz éve történt ez az eset, azóta – hála az Úrnak – sem a szívemmel sem az aortámmal nem volt problémám. Áldom és magasztalom az én Megváltómat, és boldogan énekelem kedves énekemet: „Bizzál az Úrban, rólad Ő meg nem feledkezik...”

Kedves olvasó, ki e sorokat olvasod, ha bármi nehézségben vagy, gondolj arra, amit az Úr mond: „Ne félj, mert én veled vagyok.” Imádkozó szeretettel

Palicz András, Somorja.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Augusztus 1. vasárnap

1Péter 2,9-16

„...sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (9)

Isten megszólít bennünket, nem kárhoztat, hanem a sötétség rabságából a világosságra, az életre hív. Ebben a hónapban a bennünket hívó isteni bizalom és szeretet áll elmélkedésünk középpontjában. Sötétségben, bűnben, bizonytalanságban vagy? Örökkévaló Urad nem hagy veszni, nem mond le rólad. Hív téged.

Augusztus 2. hétfő

1Móz 12,1-9

„Eredj ki...a földre, amelyet én mutatok néked.” (1)

A hit atyja, a hívó Ábrahám, minden istenkereső ember példaképe életével mutatta be, hogy az Urat követni csak sorsdöntő elmozdulásokkal lehet. Ő magas kultúrájú hazáját, majd a nagyon szoros családi közösséget és apai támaszt hagyta maga mögött, hogy Isten újat kezdhesen vele és általa az egész emberiség áldására. Van szeretett földünk, környezetünk, sokféle kötődésünk, de kihívhat-e az Úr bennünket egy most még ismeretlen „földre”, melyet nem mi választunk „hazánknak”, hanem Ő mutatja meg nekünk mint a szolgálat és bizonyágtétel helyét?

Augusztus 3. kedd

2Móz 3,6-12

„...eredj...elküldelek...és hozd ki az én népemet...” (10)

Valaha Mózes is azt képzelte, hogy népe szabadítására hívta el az Úr, de közben megbántódott, elbizonytalanodott. Népének helyzete azonban nem változott, és Isten sem akkor és addig akarta őt használni, amíg népe iránti érzelmei rendben voltak. A neki adott isteni hívás vagy küldés bennünket is megszólít, és arra készít, hogy legyünk nyitottak, ha Isten kiszolgáltatott gyermekei, akik önmaguk érdekeit egyedül nem tudják érvényesíteni, bátor támaszra és segítségre szorulnak.

Augusztus 4. szerda

Józsué 1,1-9

„...kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik.” (2)

Bár Józsué kezdettől ott volt Mózes keze alatt, és részt vett népe vezetésének mindenféle feladatában, a sorsdöntő átkeléshez mégis szükség volt a bátorító hívásra. Nem rutinból szolgálunk Isten országában, itt nem lehet a „begyakorlás” útján mesterré válnunk. Isten megbízottai vagyunk, az ő népét szolgáljuk, minden lépésünk az Ő utasításait követi.

Augusztus 5. csütörtök

Birá 6,6-16

„Menj el ezzel a te erőddelel, és megszabadítod Izraelt...nemde én küldelek téged?” (14)

Gedeon, Izrael legkisebb családi közösségének tagja a hirtelenjében fel nem ismert angyali követnek sopánkodva magyarázza az aktuális történelmi-politikai helyzet nyomorúságát, a nép kiszolgáltatottságát. Az angyal rámutat, hogy aki átlátja a bajt, annak elég ereje van a változtatáshoz, és Isten ezt el is várja ezt tőle.

Augusztus 6. péntek

1Móz 45,4-9

„Az Isten küldött el engem tielőttetek, hogy...megmenthesselek titeket nagy szabadítással.” (7)

Sok évnek kellett nyomorúságban eltelnie ahhoz, hogy József, a becsvágyó fiatalember a testvéreitől elszenvedett szörnyű megaláztatást átértékelt és megértse. Boldog, aki az őt ért sérelmekben felismeri Isten szolgálatra elhívó és felkészítő szándékát, és még boldogabb, aki ezt a megvilágosodást azokkal szemben értékesebbé teszi, akik neki hátrányt és bánatot okoztak.

Augusztus 7. szombat

1Sám 3,1-10

„...eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket...” (8)

Isten népe között, sőt esetleg a szolgálatban is megöregedett és megfáradt idős testvérem! Régen voltál gyermek, mint Éli is. Talán elfelejtetted már, amit elhívásodkor biztosan tudtál, hogy akik olyanok nem lesznek, mint a kisgyermek, nem láthatják az Isten országát. Bizony vissza kell nyerned gyermeki bizalmadat, hogy Urad ismét szólhasson hozzád. Másrészt Isten a gyermekeken keresztül is üzen. Nem lehetsz olyan tapasztalt, hogy oda ne figyelj arra, amit rajtuk keresztül akar tanítani.

Augusztus 8. vasárnap

1Sám 16,1-13

„...az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (7)

Isten, engedve a nép akarának, királlyá tette Sault, a legmagasabb és legszebb férfit az akkori izraeliták közül. Most azonban Dávid elhívásának történetén keresztül arra figyelmeztet mindannyiunkat, hogy külső benyomások alapján kockázatos bárkit is megítélni, s hogy megbízható munkatárs, vezető kiválasztásánál érzékszerveink megcsalhatnak bennünket. Dávid fivérei külsőleg mind alkalmasnak tűntek. De Isten látta a felnőtt korának még csak kezdetén járó fiatal Dávid őszinte odaszánását, rendíthetetlen hűségét. Az igazi értékek rejtetten a szívben vannak.

Augusztus 9. hétfő

2Móz 31,1-6

„...név szerint meghívtam...betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez.” (2.3)

Azt hinnők, hogy csak lelki-szellemi vezetőknak jár az Isten Lelkével való betöltekezés. Pedig a jó szakember, a becsületes munkás ugyanúgy Isten gazdagságából és bizalmából nyer támaszt. Szép hivatás a kétkezi munka, bizony azt is végezheted Isten dicsőségére, magasztalására akkor is ha nem templomi tárgyakat kell megformálnod.

Augusztus 10. kedd

Ézs 6,1-8

„Kit küldjek el és ki megy el nekünk?” (8)

Ézsaiás az isteni hívást hallva azonnal képes világosan meghatározni a hiányt, mely miatt ő – megítélése szerint – alkalmatlan a szent szolgálatra. Ez pedig ajkainak „tisztátalansága”. Követendő viszont, hogy bár

tisztában van méltatlan voltával, szívében ott az engedelmesség, és ezt kész azonnal ki is mondani. Ha az Úrnak szüksége van rá, az oltárról vett parázs által megtisztított ajkát hajlandó Isten Igéje hirdetésének szolgálatában megnyitni.

Augusztus 11. szerda

Jer 1,1-9

„Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, akikhez küldelek...” (7)

Nagy előny a fiatalság. Az ifjú tele van merész tervekkel, bátorsággal, fizikai erővel. De az évek csekély száma bizonyos hátrányt is jelent, főleg olyan történelmi korokban, amilyen Jeremiásé is volt, amikor a próféta-jelölt Isten hívását hallva kénytelen megállapítani, hogy tapasztalatlansága és hiányos felkészültsége miatt alkalmatlan a küldetésre. Isten arra inti, hogy ne hivatkozzék a fiatalság sebezhetőségére. Ha tehát az Úr éretlenebb korban hív el bárkit közülünk, bizonyára tudja róla, amit alázatosan mi is érezhetünk. De Ő nem várhat éveket. Ha hívott, menj, ahová küld.

Augusztus 12. csütörtök

Mk 3,13-19

„...magához szólította, akiket akart...” (13)

Jézus körül nagyobb közösség alakult ki, melyből némelyek alkalmasak voltak tanítványként bejárni Izrael településeit, az ún. hetven tanítvány csapata. Volt azonban tizenkét fiatalember, akiket nevesít az evangélium. Ők azok, akik a nap huszonnégy óráját Mesterükkel töltötték. Minden pillanatának tanúi voltak, és teljesítették megbízásait. Nem önként vállalkoztak erre az embert próbáló feladatra, hanem azért lettek a belső kör tagjai, mert egyrészt az Úr magához szólította őket, másrészt éppen őket akarta maga mellett látni. És ők engedtek Jézus Krisztus akaratának. Ne csak azt mondd: 'Uram, ha akarod, megtisztíthatasz', hanem azt is: 'Uram, ha akarod, elhívhatasz és követlek'.

Augusztus 13. péntek

Apcs 9,10-20

„...választott edényem, hogy hordozza az én nevedet...” (15)

Pál sem gondolta volna élete első három évtizedében, hogy egy napon az általa üldözött názáreti Jézus apostola lesz. Ezt a nevet megvetette, és mindazokat háborgatta, akik ebben a névben szóltak vagy cselekedtek. Az Úr pedig éppen őt választotta arra, hogy nevét hordozza minden társadalmi réteghez vagy vallási-kulturális csoporthoz tartozók széles körében. Ne lásd reménytelennek a távollevőket.

Augusztus 14. szombat

Lk 5,27-32

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam...” (32)

A Mestert éppen a legmegvetettebb társadalmi osztálynak, a vámszedőknek társaságában látjuk. A finnyás írástudóknak eszükbe nem jutna adószedők táborából tanítványt választani. Jézus azonban nemcsak gyógyulásra hívja az elveszetteket és betegeket, hanem munkatársakat keres, és nem az igazak között, hanem azok körében, akiknek Istentől való igazsága csupán az

Ő kegyelméből van. Rossz a társadalmi megítélésed? Nem tartozol az „önigazak” közé? A Mester el akar hívni ma téged, hogy mostantól őt szolgáljad.

Augusztus 15. vasárnap **2Kor 5,11-21**
„...mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel.” (20)

Az apostolt szenvedélyes szeretet fűti, teljesen azonosul Isten akaratával, Aki nem elítélni, hanem megmenteni akar, Aki azt szeretné, ha minden ember eljutna az igazság ismeretére, és megértené, hogy a Teremtő és Megváltó Isten nem ellensége. Őérte jár követségben az apostol és hív az Úrral, önmagunkkal és egymással való megbékélésre. Légy te is ennek az isteni szándéknak a szószólója.

Augusztus 16. hétfő **Lk 7,1-10**
„...nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...” (6)

A római százados eredetileg arra kérte a zsidó véneket, hogy kérjék Jézust: „jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját”(3). Az illetők méltányolták a kérést, és a híváshoz hozzátették: „méltó, hogy megtegyed neki”. Talán eljutott ez a hír a katonatiszt fülébe, és ezért módosította hívását a fent idézett módon. Igen, bár hívom az Urat, mégis tudom, méltatlan vagyok arra, hogy belépjen az életembe. Elég egyetlen szava, Igéje ahhoz, hogy minden megváltozzék körülöttem.

Augusztus 17. kedd **Ján 11,14-45**
„...jöjj ki!” (43)

Ez a különös történet akár főpróbának is nevezhető. Egy napon majd megáll az élet és halál Ura a megjelölt s a jeltelen sírok előtt, és hangosan szólít mindannyiunkat. Másnak nincs hatalma erre. Egymás életét elvehetjük, de az elmúlásból senkit vissza nem szólíthatunk. Ezt csak az teheti meg, Akit nem köt a halál törvénye, akinek joga van elvenni az életet és hatalmában áll újra vissza is adni azt. Lázár feltámadásának története előremutató bizonyágtétel. Ne félj, egyszer te is hallani fogod élő Megváltód halálból szólító szavát!

Augusztus 18. szerda **Mt 11,25-30**
„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek...” (28)

Tudjuk, hogy a fáradt, megterhelődött ember nyűgös, sokszor kellemetlen is. Szívesen küldjük tovább vagy elzárkózunk előle. Jézus nem utasítja máshoz a megrendült és elbizonytalanodott tanítványokat, hanem kész megosztani terheiket és megerősíteni őket újra a szolgálatra. Megfáradtál? Megterhelődtél? Az Úr hív.

Augusztus 19. csütörtök **Lk 14,16-24**
„Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit...” (23)

A nagy vacsorára való hívogatás utolsó köre ez, amikor már minden elképzelhető személy ott ül a valaha volt hivatalosak székén, és még mindig van lehetőség a

betérésre, mert az atyai háznál valóban sok a hely. Hogy mit jelent kényszeríteni? Ez inkább talán arról szól, hogy önmagunkat kell legyőznünk ahhoz, hogy olyanokat is az asztalhoz vezethessünk, akik erre az eshetőségre soha nem számíthattak volna.

Augusztus 20. péntek **Mk 16,14-18**
„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” (15)

Márk így emlékszik a missziói parancsra: az a tanítvány dolga, hogy hirdesse az evangéliumot szóval, szabadító és gyógyító tettekkel mindenkinek. Az evangélium majd megtermi a maga gyümölcsét, mert Istennek gondja van az Ő Igéjére. Mondd hát mindenkinek, ami számodra is vigasztalást és új életet jelentett.

Augusztus 21. szombat **Mt 28,16-20**
„Elmenvén...tegyetek tanítványokká minden népeket...” (19)

Máté emlékei gyakorlatiasabbak, mint Márkéi. Itt a tanítás, az evangélium hirdetése valami fizikai tevékenységgel is párosul, az igazi pedagógusok gyakorlatias magatartásával, akik nemcsak tanították követőiket, hanem egy fedél alatt laktak velük, úgy ahogy a Mester hajdan az övéivel, és részt vettek mindennapjuk kenyérért való küzdelmeiben, gondjaikban és örömeikben egyaránt. Az elmenvén szó azt a fajta kihívást jelöli, amelynek engedve hajdan Ábrahám is életformát változtatott, hogy a hit útjára léphessen és másokat is erre segítsen. Szánd oda nemcsak szívedet, lelkedet, hanem izmaidat is az Úrnak!

Augusztus 22. vasárnap **Gal 5,13-23**
„...szabadságra hívatatok...” (13)

A galáciaiak az első szeretet lázában egyes túlbuzgó atyafiak befolyására készek voltak vallási szabályok sokaságát is önként magukra vállalni. Ez azonban nem jelenti, hogy az újjászületés által megtapasztalt szabadság ereje által önként jót cselekszünk, hanem hogy ismét szabályok korlátai között, a számonkéréstől és a büntetéstől félve próbálunk Isten akaratához igazodni. Az Úr nagykorúságra hívott el. Tedd szabadon a jót!

Augusztus 23. hétfő **Kol 3,12-17**
„Istennel békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívatatok egy testben...” (15)

Az egy test az egyház. Azt kell látnunk, hogy abban is előfordul békétlenség, mint minden emberi közösségben. De akit kihívhatott az Úr a világ feszültségeiből és konfliktusaiból, az az Ő békéjéből táplálkozik, és ezért lesz ereje ezt a békét mindenek ellenére mások között is megőrizni.

Augusztus 24. kedd **1Thessz 4,1-8**
„...nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívatott el minket az Isten.” (7)

A világ befolyása hatalmas erő. Az Úr tanítványai nem világtól elzárt remeteéletet élnek, mert legfőbb céljuk

nem saját makulátlanságuk megőrzése, hanem mentő szeretet gyakorlása az elveszettek között. Alkalmatlanok leszünk azonban erre a szent feladatra, ha a világ befolyása felülkerekedik kegyességünkön. Aki elhívott minket, azt akarja, hogy szentek legyünk, mint Ő.

Augusztus 25. szerda **1Tim 6,6-12**

„...nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál...” (12)
Nem arra hívott el minket az Úr, hogy egyfajta normakövető életet éljünk. A kihívás sokkal többről szól. A halálból az életre, az örök életre hívott minket megváltó Istenünk, mert örökkévaló szeretettel szeretett.

Augusztus 26. csütörtök **Zsolt 95,1-11**

„...vajha ma hallanátok az ő szavát!” (7)
Isten sokszor és sokféleképpen szól életünk során. A próbatételek idején bizony a nem minket megszólító és hívó Istent látjuk benne, hanem olykor az ellenséget. Izrael fiai szomjaztak a zsoltár által említett történelmi pillanatban, de ez a szükséghelyzet nem hozta közelebb őket az Úrhoz. Pedig Isten minden bajban közel van hozzánk. Halld meg ma az Ő hívó szavát!

Augusztus 27. péntek **1Pét 1,13-16**

„...amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben.” (15)

Ha Isten Igéje azt várja tőlünk, hogy szentek legyünk, akkor ez a felhívás helyénvaló. Lehetséges szentté válnunk. A mondat másik fele is fontos, ez pedig a „teljes élet”-re mutat, vagyis nemcsak a nyilvánosság előtt, nemcsak ifjan, szellemi és fizikai erőnk teljében, hanem magányunkban és elerőtlenedve is ragaszkodunk ahhoz, aki szent és megszentelhet bennünket.

Augusztus 28. szombat **1Kor 7,15/b-24**

„Kiki amiben elhivatott...abban maradjon meg az Isten előtt.” (24)

Emberi nyughatatlanságunk is előrevisz. Igyekszünk az alacsonyabb pozícióból kitörve magasabbra jutni, és erre szeretnénk utódainkat is sarkallni. Az apostol azt állítja, hogy nem a társadalmi helyzetünkéből való feljebb lépés, hanem az Úr iránti mélyebb elkötelezettség tesz bennünket nagyobbakká. Arra bátorítana ezzel, hogy ne képezzük magunkat, ne igyekezzünk jobbra, többre? Nem, csupán azt hangsúlyozza, hogy bármilyen réteghez tartozunk, a hatalmas Isten gyermekei vagyunk, és ha adott helyzetünkben tökéleteset adunk, azt az Örökkévaló ugyanúgy értékeli, mintha valamit magasabb pozícióban értük volna el.

Augusztus 29. vasárnap **Jn 10,1-3**

„...a maga juhait nevéükön szólítja... kivezeti őket.” (3)
Az egyszerű hétköznapi, mezőgazdasági példa azt bizonyítja: a pásztor és juhait közötti kötődés abban mutatkozik meg, hogy utóbbi reagál-e a hívó szóra. A pásztor csak saját juhait követik, a többiek esetleg ellenséget látnak benne és menekülnek előle. Igen, újra ez a kérdés: a maga juhának tekinthet-e téged az Úr?

Augusztus 30. hétfő **Jn 7,37-41**
„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék.” (37)

A szomjúság a testi szükséglet egyik leggyötrőbb formája. Sok figyelmeztetést kapunk, hogy csakis a tiszta forrást keressük. Miért keresnél máshol enyhülést, amikor az Úr az élet vizét kínálja neked?

Augusztus 31. kedd **Jel 22,10-17**

„...aki hallja, ezt mondja: Jövel!” (17)
Itt fordítva szól a hívás. A Lélek, a menyasszony és mindenki, akinek eddig füle volt a hallásra, egy emberként kiált. Hívja Őt, akinek hiánya már-már elviselhetetlen, s megérkezése átemel majd Isten örök országába, szeretetének felbonthatatlan közösségébe. -ig-

HÍREK, IMATÁRGYAK

65 önkéntes holland fiatal vállalkozott négy csoportban iskoláink renoválási munkálataira. Eddig beregi intézeteinkben dolgoztak illetve dolgoznak még most is. Közben bibliai foglalkozást tartanak a helybeli gyerekeknek. Budapestre is készülnek. A Hulp Oost Europa (Segítsd Kelet-Európát) nevű szervezet keretén belül tevékenykednek.

*

Nyári táboraink még hátralevő alkalmai:
Augusztus 4 (Sz) – augusztus 11(Sz), Hejce: fiatal felnőttek és családosok tábora
Augusztus 12 (Cs) – augusztus 18 (Sz), Hejce: énekes/zenei. 12-15-ig a Wesley Scola, 16-18-ig a nagy énekkar .
Augusztus 19 (Cs) este – augusztus 21 (Szo) dél, Nyíregyháza: csendesnapok.

TARTALOM

Kikapcsolódni mindenből	1
Krisztus elhívott követének A. von Bergen	2
Fenntartás nélkül	6
Legyen bennetek só	7
Krisztián, a csodálatraméltó	7
Honnan szerezzek életkedvet?	8
Bizonyágtétel	9
Még egy perc	9

Élet és Világosság

Megjelenik havonként
Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesíti hivatalaiban.